ר' יהודה בן בתירא אומר כותח וכל מיני כותח אסור למכור שלשים יום קודם לפסח: ומותר בהנאה: פשיטא לא צריכא שחרכו קודם זמנו וקמ"ל כדרבא (א) דאמר רבא [א]חרכו קודם זמנו מותר בהנאה אפילו לאחר זמנו: עבר זמנו אסור בהנאתו: פשיטא [ב]לא צריכא לשעות דרבנן [ו]דאמר רב גידל אמר רב חייא בר יוסף א"ר יוחנן [ג]המקדש משש שעות ולמעלה אפילו בחיטי קורדניתא אין חוששין לקדושין: ולא יסיק בו תנור וכירים: פשיטא לא צריכא (ב) לר' יהודה דאמר אין ביעור חמץ אלא שריפה סלקא דעתך אמינא הואיל ואמר ר' יהודה מצותו בשריפה בהדי דקא שריף ליה [ט]ליתהני מיניה קמ"ל: אמר חזקיה [ד]מנין לחמץ בפסח שאסור בהנאה שנאמר [1]לא יאכל חמץ לא יהא בו היתר אכילה טעמא דכתב רחמנא לא יאכל חמץ הא לא כתב לא יאכל הוה אמינא איסור אכילה משמע איסור הנאה לא משמע ופליגא דר' אבהו [ג]דא"ר אבהו [ה]כל מקום שנאמר לא יאכל לא תאכל לא תאכלו אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה [ג](משמע) עד שיפרט לך הכתוב כדרך שפרט לך בנבילה [ז]דתניא [2]לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מכור לנכרי וגו' אין לי אלא לגר בנתינה ולנכרי במכירה לגר במכירה מנין ת"ל לגר אשר בשעריך תתננה או מכור לנכרי בנתינה מנין תלמוד לומר תתננה ואכלה או מכור לנכרי נמצאת אומר אחד גר ואחד נכרי בין במכירה בין בנתינה דברי ר' מאיר [ח]ר' יהודה אומר [י]דברים ככתבן לגר בנתינה ולנכרי במכירה מאי טעמא דרבי יהודה אי סלקא דעתך כדאמר ר' מאיר ליכתוב רחמנא לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה ומכור או למה לי שמע מינה לדברים ככתבן ור' מאיר או להקדים נתינה דגר למכירה דנכרי ורבי יהודה הא לא [י]צריך קרא כיון דגר אתה מצווה להחיותו ונכרי אי אתה מצווה להחיותו לא צריך קרא סברא הוא בשלמא לר' מאיר דאמר אחד גר ואחד נכרי בין במכירה בין בנתינה מדאיצטריך קרא למישרא נבילה בהנאה הא כל איסורין שבתורה אסורין בין באכילה בין בהנאה אלא לרבי יהודה דאמר לדברים ככתבן הוא דאתא הא כל איסורים שבתורה מנא ליה דאסורין בהנאה נפקא ליה [3]מלכלב תשליכון אותו
אותו

ר' יהודה אומר כותח. נותנין בו פירורי לחם ואסור משום חמץ: **שלשים יום.** דס"ל כב"ש וזה אינו נאכל מהר שאין אוכלין אותו אלא מטבילין בו והני שלשים יום משעה שחל עליו חובת ביעור משמואלין בהלכות הפסח: **ומותר בהנאתו.** קס"ד אשעה שמותר לאכול קאי: **פשיטא.** דהא אמרת מאכיל ומוכר היינו הנאה: **לא צריכא כו'.** והאי מותר אלאחר זמן קאי וכגון שחרכו באור יפה קודם זמנו שבטל טעמו ומראיתו: (ג) **עבר זמנו אסור בהנאה לשעות דרבנן** ה"ג ולא גרסי' **פשיטא.** דהא אפי' בפסח איצטריך לאשמעי' דהא איכא רבי יוסי הגלילי דשרי בהנאה כל שבעה לקמן [כג.]: **לשעות דרבנן.** כלומר האי זמנו זמן אכילתו משמע ואפילו שעה ששית שאין איסורו אלא מדרבנן הוי אסור אף בהנאה: **משש שעות.** על כרחך מתחלת שש משמע דאי לאחר שש דאסור מדאורייתא מאי אתא לאשמעינן פשיטא דאין מקדשין באיסורי הנאה: **חיטי קורדניתא.** קשות הן ואפ"ה אם באו לחשש חמץ כגון שנפלו עליהן מים אסור: **פשיטא.** דהא אמרת אסור בהנאתו: **לא יאכל.** מדקרינא לא יאכל[ז] משמע לא יהא בו היתר המביא לידי שום אכילה וסתם הנאות לידי אכילה הם באות שלוקח בדמים דבר מאכל: **עד שיפרוט לך הכתוב בו.** היתר הנאה כדרך שפרט לך בנבלה שלא היה כתוב בה אלא לא תאכלו והוצרך להתירה בהנאה כדכתיב או מכור לנכרי: **לגר בנתינה לנכרי במכירה** לא גרסינן אלא ה"ג **כדרך שפרט לך בנבלה דתניא וכו': ת"ל לגר תתננה ואכלה או מכור.** דרוש ליה אגר וכן גבי לנכרי נמי דרוש תתננה ואכלה או מכור לנכרי: **דברים ככתבן.** כך מצותה לא יתננה לנכרי ולא ימכרנה לגר: **או.** לשון חילוק ואי כר' מאיר קאמר קרא דתרוייהו אגר ותרוייהו אנכרי לא נכתוב או: **להקדים נתינה דגר למכירה דנכרי.** אם יש גר ליתנה לו נתינתה קודמת למכירתה לנכרי. והאי גר בגר תושב קאמר שקיבל עליו שלא לעבוד עכו"ם ואוכל נבלות: **גר אתה מצווה להחיותו.** דכתיב (ויקרא כה) גר ותושב וחי עמך: **סברא היא.** מסברא אנו יודעין שנתינתה לגר קודמת דחיות הגר מצוה אבל מכירה לנכרי מאי מצוה איכא ואיצטריך קרא לחלק ולאסור ליתן במתנה לנכרי ולמכור נבלה לגר: **בשלמא.** לר' אבהו אליבא דר"מ מאי למילף מדאיצטריך קרא למישרי נבלה הא כל איסורין שבתורה דכתיב בהו לא תאכל כי הכא אי לא הדר פריט בהו היתרא אסורין הן באכילה ובהנאה: **אלא.** לר' אבהו אליבא דרבי יהודה מנא ליה דילמא האי פרט דנבלה לאו למשרייה בהנאה אתא דלא איצטריך אלא להחמיר ולומר דלנכרי במכירה ולגר בנתינה דאי לא כתביה הוה אמינא כל הנאות מותרות בה: **נפקא ליה.** לרבי אבהו ואליבא דרבי יהודה מדכתב בטרפה לא תאכלו ומיעט בה לכלב תשליכון אותו:
אותו

רבי יהודה אומר כותח וכל מיני כותח. אור"י בשם ר"ת דר"י אתי כב"ה ואסר בכותח משום דשם בעליו עליו ויודעים שהוא כותח של פלוני ויסברו שמכרו בפסח ע"י נכרי אי נמי יסברו שבפסח מכרו ישראל לנכרי ולכן אוסר ר' יהודה למכור כותח לנכרי וא"ש אף לר"ת דמפרש בריש אלו עוברים (לקמן מב.) דמותר להשהות כותח בפסח [א]:

חרכו קודם זמנו מותר בהנאה אף לאחר זמנו. וכגון שנפסל מלאכול לכלב דבענין אחר לא הוי שרי דומיא דפת שעיפשה בפ"ק (דף טו:):

עבר זמנו אסור בהנאה פשיטא. רש"י ל"ג פשיטא דהא רבי יוסי הגלילי פליג ושרי חמץ בהנאה כל שבעה ואין לפרש פשיטא דאסור בהנאה מדיוקא דרישא [ב] [ט]דדרך התנא בכמה מקומות לכפול את דבריו ועוד דלא משני שפיר [ג] ונראה דפריך פשיטא משום דתנא בפ"ק (דף יא:) דשורפין חמץ [ד] אלמא אסור בהנאה דלר' יוסי הגלילי א"כ לשורפו אלא יריצנו לפני כלבו או ימכרנו לנכרי [ה]:

בהדי דקשריף ליה ליתהני מיניה. משום דלר' יהודה דאמר חמץ בשריפה אפרו מותר דתניא בפ' בתרא דתמורה (ד' לד.)(ט) כל הנשרפין אפרן מותר וקס"ד בהדי דקשריף ליה ליתהני מיניה [ו] אבל לרבנן דאין מצותו בשריפה [ז] והוי [ח] מן הנקברים דאמרינן בפרק בתרא דתמורה אפרן אסור ופשיטא לידהו דבהדי דקשריף ליה אסור ליהנות ממנו [ט]:

כל מקום שנאמר לא יאכל. וא"ת יהא נהנה מחמץ בפסח בכרת דהא כתיב כי כל אוכל חמץ ונכרתה [י] וכי תימא אין הכי נמי א"כ לקמן (דף כג:) דבעי מאי איכא בין חזקיה לר' אבהו לימא דאיכא בינייהו הא ואור"י דלא יאכל ולא תאכל ילפינן מלא תאכלו אבל כי כל אוכל לא ילפינן מלא תאכלו:

ליכתוב רחמנא תתננה ואכלה ומכור. משמע דאי הוי כתב הכי לא הוה דרשינן אלא כר"מ וכן באיזהו נשך (ב"מ סא.) גבי נשך ותרבית והא דאמרי' בקדושין (ד' לב:) ורבנן אי ס"ד כרבי יוסי הגלילי ליכתוב רחמנא מפני שיבה תקום והדרת תקום והדרת פני זקן [יא] היינו משום דלשון והדרת לא שייך אמפני [יב] ולשון פני לא שייך אתקום [יג] והנך קראי דאין להן הכרעה שאת ארור מחר משוקדים וקם (יומא ד' נב.) אין ענינם לכאן דהתם מצי קאי אדלעיל או אלתחת [יד] אבל הכא תרוייהו לא מצי קיימי אגר לחודיה או אנכרי לחודיה [טו] ובפ"ב דזבחים (ד' כד.) פליגי תנאי גבי ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן איכא דמוקי אצבעו אלקיחה ולא אנתינה משום דפשטיה דקרא קאי אלקיחה דלפניו ואיכא דמוקי לה אנתינה דלאחריו ולא אלקיחה משום דמשכחת בדוכתא אחרינא ולקחת מדם הפר ונתת על קרנות המזבח באצבעך דקאי אצבע אנתינה ואיכא דמוקי לה אתרוייהו משום דמשמע ליה אלקיחה כפשטא דקרא ואנתינה נמי כדמוכח בקרא אחרינא(ט):

בשלמא לרבי מאיר. תימה לר"מ נמי יקשה דהא איצטריך לאקדומי נתינה דגר [טז] ותי' ר"י דודאי אי לא הוה כתב קרא כל עיקר הוה ידעינן מסברא לאקדומי אבל השתא דכתב נתינה תתננה ואכלה ומכור [יז] אי לא הוה כתב או ה"א דאתא למידרש שאין צריך להקדים [יח] וצריך ליכתב נמי גר ונכרי דאי לא הוה כתב אלא גר הוה אמינא דאתא למעוטי נתינה דנכרי ואי הוה כתוב נכרי לחודיה הוה אמינא דאתא למעוטי מכירה דגר [יט]:
אותו

עין משפט נר מצוה

ג א מיי' פ"ג מהל' חמץ הלכה יא סמג שם טוש"ע או"ח סי' תמה ס"ג וסי' תמג סעיף ט:
ד ב מיי' פ"א שם הל' ט סמג שם טוש"ע או"ח סי' תמג סעיף א:
ג [מיי' פ"ה מהל' אישות הל' א טוש"ע אה"ע סי' כח סעי' כא]:
ה ד מיי' פ"ג מהל' חמץ הלכה ב:
ו ה מיי' פ"ח מהלכות מאכלות אסורות הל' טו סמג לאוין קלט:
ז ו מיי' פ"י מהל' ע"ז הלכה ד [ופ"ג מהל' זכיה ומתנה הל' יא]:

מוסף תוספות

א. דהכא אין הטעם שלא יאמרו שהוא משהה כותח שלו בביתו של נכרי בפסח אלא כדפי' וכשימכור אותו הנכרי בפסח יאמרו ישראל מוכרו על ידו א"נ יסברו שבפסח עצמו מכרו הישראל לנכרי. תוס' שאנץ. ב. דקתני כל שעה שמותר לאכול מותר בהנאה הא שעה שאסור לאכול אסור בהנאה. שם. ג. דהא שמעינן נמי מרישא. שם. ד. בתחלת שש. שם. ה. וא"כ כל פרקין דלעיל לא אתיא כר' יוסי הגלילי אף נמי האי פירקין. תוס' ר"פ. ו. [ד]הוה ליה כאפר. תוס' רבינו דוד. ז. אלא מפזר וזורה לרוח או מטיל לים. תוס' שאנץ. ח. כמו. שם. ט. דאם אפרן אסור כ"ש להסיק שהוא אסור, ואוקימנא דאפילו לר"י אסור דאע"ג דאפרן מותר, קודם הגיע לאפר אסור דיש שבח עצים בפת. מהר"ם חלאוה. י. וכל איסור אכילה יש אסור הנאה במשמע. שם. יא. והשתא מאי קשיא להו והא בשמעתין משמע וכו' דהוי כאילו כתיב פעמיים דנדרוש לפניו ולאחריו. תוס' שאנץ. יב. דגבי הידור שייך למיכתב פני כדכתיב פני זקנים לא נהדרו. שם. יג. אלא מפני כדכתיב לא אוכל לקום מפניך. שם. ומוכחא מילתא דכל חד לגופיה. מהר"ם חלאוה. יד. [ו]לשון המקרא מיושב, הלכך אין לנו לומר דקאי אתרוייהו. תוס' הרא"ש. טו. ואין לומר דקאי כל חד וחד אדסמיך ליה דא"כ הו"ל למיכתב לגר תתננה ואכלה ולנכרי תמכרנה או ליכתב תתננה ואכלה לגר או מכור לנכרי ומדכתיב נתינה ומכירה באמצע מכלל דקאי אתרוייהו. שם. טז. וא"כ כל איסורין שבתורה שאסורין בהנאה מנליה. תוס' ר"פ. יז. ללמד בעלמא איסור הנאה. תוס' חולין קיד: יח. [אבל] עיקר קרא להיתר הנאה קא אתי. תוס' הרא"ש. יט. כיון שהוא מצוה להחיותו. תוס' שאנץ.

רבינו חננאל

ר' יהודה בן בתירא אומר כותח וכל מיני כותח אסור למכור שלשים יום קודם לפסח. **והלכתא** כסתמא דמתני'. ואם חרכו לפני זמנו, מותר בהנאתו אפילו לאחר זמן איסורו. **עבר זמנו אסור בהנאתו.** אוקימנא בזמן איסורו משש שעות ולמעלה. תנן סתמא כרב המקדש משש שעות ולמעלה בחטים שניתן בהם מים אפילו בחיטי קרדניתא שהן חזקות ולא מחמצי הייא. אין חוששין לקדושין. **אמר חזקיה מנין לחמץ בפסח שאסור בהנאה שנאמר לא יאכל חמץ לא יהא בו היתר אכילה.** ומתוך דבריו שמענו דכל איסורין דלא כתיב בהו לא יאכל מותרים בהנאה. ופליגא דר' אבהו, דאמר כל היכא דכתיב לא יאכל לא תאכל לא תאכלו, אסור בין באכילה בין בהנאה, עד שיפרט לך הכתוב כדרך שפרט בנבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה. וחלקו במקרא הזה, ר' מאיר אומר אחד גר ואחד גוי בין במכירה בין בנתינה, ר' יהודה אומר דברים ככתבן, כלומר כדכתיב קרא לגר במתנה ולגוי במכירה. ואמרינן בשלמא לר' מאיר דאמר הגוי והגר דינם אחד הוא התורה התירה לך, אמרינן מדאצטריך קרא למישרא נבלה בהנאה, מכלל דשאר איסורין שבתורה אסורין אפילו בהנאה, אלא לר' יהודה דאמר דברים ככתבן, כלומר לא איצטריך קרא אלא למיסר מתנה דגוי ומכירה דגר ולגופיה הוא דאתא, שאר אסורין שבתורה מנא ליה דאסירי בהנאה. ואמרינן מהאי קרא נפקא ליה. ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו,

מסורת הש"ס

א) לעיל ז., ב) קדושין נו: [ע"ש] ב"ק מא. [ע"ש] חולין קיד: [ע"ש], ג) [נ"ל במשמע וכן איתא בב"ק מא.], ד) ע"ז כ., ה) שם [לקמן כג:], ו) [ועי' בתוס' שבועות כג: ד"ה איבעית אימא], ז) יֵאָכֵל, ח) [ולקמן כג:], ט) [וע"ע תוס' יומא לא: נב: ב"מ סא. ע"ז כ. חולין קיד:],

תורה אור השלם

1. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל הָעָם זָכוֹר אֶת הַיּוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר יְצָאתֶם מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים כִּי בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיא יְיָ אֶתְכֶם מִזֶּה וְלֹא יֵאָכֵל חָמֵץ: שמות יג ג
2. לֹא תֹאכְלוּ כָל נְבֵלָה לַגֵּר אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ תִּתְּנֶנָּה וַאֲכָלָהּ אוֹ מָכֹר לְנָכְרִי כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה לַייָ אֱלֹהֶיךָ לֹא תְבַשֵּׁל גְּדִי בַּחֲלֵב אִמּוֹ: דברים יד כא
3. וְאַנְשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּן לִי וּבָשָׂר בַּשָּׂדֶה טְרֵפָה לֹא תֹאכֵלוּ לַכֶּלֶב תַּשְׁלִכוּן אֹתוֹ: שמות כב ל

הגהות הב"ח

(א) גמ' כדרבה דאמר רבה חרכו קודם זמנו: (ב) שם לא צריכא אלא לר' יהודה: (ג) רש"י ד"ה עבר זמנו וכו' דרבנן ה"ג ולא גרסינן כצ"ל:

גליון הש"ס

גמ' ליתהני מיניה קמ"ל. עי' לעיל דף ה' ע"א תד"ה ואומר: תוס' עבר זמנו וכו' דדרך התנא. עי' עירובין ל' ע"ב תד"ה וליפרוש עליה. ועיין לקמן ל"ה ע"ב וצ"ע:

מוסף רש"י

כותח. נותנין בו חמץ כדאמרינן באלו עוברין ואינו עשוי לאכול יחד אלא לטבול בו ואינו כלה עד זמן מרובה (שבת יט.). **שלשים יום.** משמתחילין לדרוש בהלכות הפסח חלה אזהרת פסח עליו (שם). **המקדש משש שעות ולמעלה.** מתחלת שש דאיסורא דרבנן הוא (לעיל ז.). הפקירו ממונו (שם). **עד שיפרט לך הכתוב.** שהוא מותר בהנאה, **כדרך שפרט לך בנבלה.** שאע"פ שלא כתב לך אלא לא תאכל, הוצרך לפרש בה היתר הנאה, הא כל מקום שלא פירש לך בה היתר הנאה הוי במשמע איסור הנאה מלא תאכל (חולין קיד: וכעי"ז קדושין נו: וב"ק מא.). **לגר אשר בשעריך.** גר תושב שקבל עליו שבע מצות שנצטוו בני נח, ונבילה מותרת לו ואתה מצווה להחיותו דכתיב בגר תושב (ויקרא כה) וחי עמך (ע"ז כ.). **ת"ל לגר אשר בשעריך תתננה או מכור.** וקאי אגר דלעיל מניה לגר תתננה ואכלה או מכור (שם). **ת"ל תתננה ואכלה או מכור לנכרי.** ודרוש לתרווייהו אנכרי, דאי לדברים ככתבן אתי, דלעובד כוכבים אסור לתתנה, הכי איבעי ליה למכתב תתננה ואכלה לגר אשר בשעריך או מכור לנכרי, דלא מצי לאוקומי קרייה דנתינה אנכרי (שם) מדכתיב מכירה ונתינה באמצע, שמע מינה אחד מכירה ואחד נתינה קיימי בין אגר ובין אעובד כוכבים, דאי דוקא כתיב הוה ליה למכתב הכי תתננה לגר ותמכרנה לעובד כוכבים (חולין קיד:). **לגר בנתינה ולנכרי במכירה.** אבל בחנם אסור ליתן לו שום מתנה (ע"ז כ.). **להקדים נתינה דגר למכירה דנכרי.** אם יש גר בשעריך לא ימכרנה לעובד כוכבים, ולהכי אתא או למשמע הכי לגר אשר בשעריך תתננה, והוא עיקר מצוה, או אם אין גר מוכרה לעובד כוכבים (שם).

א) אותו אתה משליך לכלב ואי אתה משליך לכלב כל איסורין שבתורה א* ור' מאיר אותו אתה משליך לכלב ואי אתה משליך לכלב חולין שנשחטו בעזרה ואידך ב) חולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא היא מתיב רבי יצחק נפחא והרי גיד הנשה דרחמנא אמר [1] על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה ג) ותנן ב שולח אדם ירך לנכרי וגיד הנשה בתוכו מפני שמקומו ניכר קסבר ר' אבהו ד) כשהותרה נבילה היא וחלבה וגידה הותרה הניחא למאן דאמר יש בגידין בנותן טעם אלא למאן דאמר ג אין בגידין בנותן טעם מאי איכא למימר מאן שמעת ליה דאמר אין בגידין בנותן טעם רבי שמעון דתניא ה) האוכל מגיד הנשה של בהמה טמאה רבי יהודה מחייב שתים ורבי שמעון ד פוטר רבי שמעון הכי נמי דאסר בהנאה דתניא גיד הנשה ה מותר בהנאה דברי רבי יהודה ורבי שמעון אוסר והרי דם דרחמנא אמר [2] כל נפש מכם לא תאכל דם ותנן ו) אלו ואלו מתערבין באמה ו ויוצאין לנחל קדרון ונמכרין לגננין לזבל ומועלין בו שאני דם דאיתקש למים דכתיב [3] לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמים מה מים מותרין אף דם מותר ואימא כמים המתנסכים על גבי המזבח אמר רבי אבהו כמים רוב מים מידי רוב מים כתיב אלא אמר רב אשי כמים הנשפכין ולא כמים הניסכין ואימא כמים הנשפכין לפני ע"ז התם נמי ניסוך איקרי דכתיב [4] ישתו יין נסיכם

ולחזקיה

רש"י

אותו אתה משליך כו' כל איסורין. שנאמר בהן לא תאכל כגון זה ומדאיצטריך קרא למשריה לא מצי למילף טעמא דאי לאו אותו הוה אמינא קרא למצותיה איצטריך שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה ונאמר במצרים לא יחרץ כלב לשונו (שמות יא) לפיכך הקפידה תורה ליתן שכרו ונכבד [שכר] ז) הכלב מן העובד כוכבים שהנבלה ימכור לנכרי וטרפה לכלב: **ור"מ.** דנפקא ליה איסור הנאה בשאר איסורים מדפרט בנבילה בשלמא פרט היתר דטרפה לגופיה איצטריך למיפרט בה היתר משום דאי לאו דפרט ביה הוה אמינא ליתסר בהנאה אלא אותו למה לי. ומשני לאיסור הנאה חולין שנשחטו בעזרה דנפקא לן ח) בהו איסור אכילה מדכתב (דברים יב) כי ירחק ממך המקום וזבחת ואכלת בריחוק מקום דהיינו חוץ למחנה שכינה אתה זובח ואוכל ואי אתה זובח ואוכל בקרוב מקום ט) ומשום דאין מפורש בהן לאו בהדיא באכילה איצטריך למילף להו איסור הנאה מהכא והכי משמע אותו שנאסר משום חוץ למחילה אתה משליך לכלב דהא מהאי קרא ובשר בשדה טרפה נפקא לן איסור מחילה כגון הושיט העובר את ידו בשעת שחיטה בפרק בהמה המקשה לילד (חולין סח:) אבל יש לך אחר הנאסר משום מחילה ואי אתה משליכו לכלב ואיזה זה חולין שנשחטו בעזרה: **חולין שנשחטו בעזרה.** דאסירי בהנאה לאו דאורייתא. בפרק שני דקדושין (דף נח.) איפליגו בה: **שולח אדם ירך לנכרי.** ולא מצרכינן ליטול גידה ולא גזרינן שמא יראה ישראל חבירו כשיתננה לו וילך ויקנה אותה מן הנכרי וכסבור שניטל גידה הואיל ומתחת יד ישראל יצתה ויאכלנה בגידה: **מפני שמקומו ניכר.** אם הוא נטול ואם לאו. שמעינן מינה מיהא דגיד מותר בהנאה וקשיא לר' אבהו: **היא וחלבה וגידה הותרה.** לפיכך כל חלב וכל גיד מותרין בהנאה שהן בכלל לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה ט) שגם הן קרויין עמה נבלה והרי לך היתר הנאה בלאו דגיד ל"ש נבילה ול"ש כשירה: **הניחא למ"ד יש בגידין.** טעם בשר הרי הוא בכלל נבילה: **אלא למ"ד אין בגידין.** דאיסור נותן טעם בשר אם נתבשלו עם הבשר אלמא לאו טעם בשר אית בהו ולאו נבילה מיקרו אלא כעצמות דהן עץ בעלמא ולא אישתרי בכלל נבילה ועץ הוא והתורה חייבה עליו מאי איכא למימר. ופלוגתייהו בגיד הנשה (חולין צט:): **ור"ש פוטר.** לגמרי. מבהמה טמאה פטור דקסבר אין בגידין בנותן טעם בשר ומגיד נמי פטור דכי אזהריה רחמנא אגיד היכא דבשרה מותר דהיינו בהמה טהורה דהכי משמע גיד לא תאכל הא בשר אכול אבל טמאה לא הזהיר על גידה והכי מפרש' לה בגיד הנשה (שם קא.). ולרבי שמעון הכי נמי דאסור גיד דטהורה אפילו בהנאה אלמא לא תאכלו איסור הנאה משמע וכשהותרה נבילה בהנאה היא לא הותרה לר"ש דלאו בכלל נבילה היא אבל לרבי יהודה מותר משום דקסבר יש בגידים בנותן טעם כדקתני רבי יהודה מחייב שתים הלכך גיד בכלל בשר וכשהותרה נבילה הותרה גם היא: **אלו ואלו.** שירי דם חטאות הפנימיות הנשפכין על יסוד מערבי של מזבח החיצון ושירי דם חטאות החיצונות הנשפכין על יסוד דרומי יוצאין מן היסוד לעזרה דרך שני נקבים קטנים: **ומתערבין באמה.** סילון שהיה עובר בעזרה: **ויוצאין לנחל קדרון.** כמו לנחל איתן (דברים כא) עמק: **לגננים.** בעלי גנות לזבל: **ומועלין בהן.** כלומר אסור להנות מהן בלא דמים מפני שהן של הקדש. מכל מקום דם מותר בהנאה: **כמים המתנסכין.** שאסורות בהנאה שהרי קדש הן שקדשו בכלי שרת וכתיב (שמות ל) כל הנוגע בהם יקדש:

ולחזקיה

תוספות

אותו אתה משליך. פ"ה דבלאו אותו לא מצי למידרש מגופיה דקרא דאיצטריך שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה והר"י דאורלינ"ש מפרש דאיצטריך למישרי עובר שהוציא את ידו משום דמקרא דבשר בשדה טרפה א דריש נמי קדשים שיצאו חוץ למחיצתם בריש בהמה המקשה (חולין סח:) והוה אסרינן יד העובר בהנאה מדאיתקש לקדשים דאסור בהנאה כדאמר י) כל שבקודש פסול בא תשרף ולכך איצטריך אותו לכל איסורים: **חולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא.** פ"ה איסור הנאה ולא משמע פשט ההלכה כן אלא לגמרי קאמר לאו דאורייתא וכן בסוף שמעתא גבי הא דאמר איכא בינייהו חולין שנשחטו בעזרה אי אפשר לפרש בענין אחר כ) ובפרק מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ואמר ואני (נזיר כט: ושם) פריך למ"ד כדי לחנכו במצות הא קמייתי חולין לעזרה ומשני קסבר חולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא ואי לענין איסור אכילה הוו דאורייתא אכתי תיקשי ליה היאך הקרבן נאכל דמשמע התם שנאכל וקשה לרשב"א דבת"כ בפ' צו גבי נותר דרש רבי יהודה לא יאכל כי קודש הוא יכול חטאת העוף הבא על הספק ואשם תלוי וחולין שנשחטו בעזרה ישרפו ת"ל הוא מדאיצטריך למעוטי שאינם בשריפה מכלל דאסירי בהנאה מדאורייתא: **ורבי שמעון נמי מיסר אסר בהנאה.** משמע דההיא דהשולח ירך לנכרי אתיא כר' יהודה. הק' ריב"א דהא רבי יהודה אית ליה בפ"ק דמס' ע"ז (דף כ. ושם) דאסור ליתן להם מתנת חנם וי"ל דהא אמר התם ל) אם היה שכינו מותר מפני שהוא כמוכרו לו הקשה הר"י דאורלינ"ש מ) היכי מצי אתי כר' יהודה ורבי יהודה אית ליה בפ' גיד הנשה (חולין ק:) דגיד הנשה אסור לבני נח וקעבר משום לפני עור לא תתן וגו' ואומר ר"י דלא קשה מידי דלא קאסר אלא לבני יעקב דוקא דקודם מתן תורה איקרו בני נח דהא לא נישנית בסיני ב וא"ת תיקשי לחזקיה מרבי שמעון דסבירא ליה דלא תאכלו איסור הנאה משמע מדאסר גיד הנשה ג וי"ל כיון דסבר אין בגידין בנ"ט סברא הוא דכי אסור בהנאה נמי אסור דלא שייכא ביה אכילה נ) א"נ חזקיה לא סבר כרבי שמעון אלא כרבי יהודה דלכאורה נמי לא אתיא חזקיה כרבי מאיר דלרבי מאיר פשיטא לן לעיל מדאיצטריך למישרי נבילה דכל איסורים אסורים בהנאה וכן לקמן (דף כג:) גבי יתיב ההוא מרבנן פשיטא ליה לגמרא דלרבי מאיר גמר מנבילה ד והא דקאמר לקמן מ) לימא כתנאי היינו לרבי אבהו דלחזקיה לא מצי אתי כר"ע: **והרי דם דרחמנא אמר.** משמע דדם לא הוי בכלל בהמה מדלא משני כשהותרה בהמה דמה נמי הותרה ה וקשה לר"ת דאמר בהמוציא יין (שבת עז. ושם) דם נבילה ב"ה מטמא וקאמר התם ר' יוסי ס) (כרבי) יהודה דלא מטמא ב"ה אלא כשיש רביעית דם הואיל ויכול לקרוש ולעמוד על כזית אלמא חשיב ליה כבשר ותי' ר"י דהתם לאו משום דחשיב ליה כבשר אלא יש שום פסוק דדרשינן מיניה דדם נבילו' טמא ומסברא משערינן ברביעי' כדאמר התם ו אבל בלא ריבוי לא חשבינן דם כבשר ובמעילה (דף יז. ושם) נמי מפיק דם השרץ מוזה לכם הטמא ומשרץ גופיה לא ידעינן ליה ס): **מועלין בהן.** מדרבנן ולא מדאורייתא דבסוף הוציאו לו (יומא נט: ושם) אמר אין לך דבר שנעשה מצותו ומועלים בו ואור"י דבמעילה בפרק ולד חטאת (דף יא.) ת"ר מועלים בדמים דברי רבי מאיר ורבי שמעון וחכמים אומרים אין מועלין ופלוגתא אחר שילא לנחל קדרון דקודם זריקה קתני ר"ש התם דאין מועלין בו ז והיה שם בספרים מאי טעמא דמ"ד אין מועלין ח ול"ג דמ"ד דא"כ הוה משמע דלרבי מאיר ורבי שמעון מועלין בו מן התורה אלא ה"ג מאי טעמא אין מועלין ואמתני' קאי דקתני דם בתחלה אין מועלין בו: **מה מים מותרים אף דם מותר.** אף על גב דדם קדשים שאין נשפך כמים לא הוקש למים מ"מ כיון דמשמע קרא בדם חולין דשרי בהנאה ולא תאכל דידיה היינו אכילה ולא הנאה הוא הדין לדם קדשים ואף על גב דאיכא תרי לאוי חד לדם חולין וחד לקדשים מ"מ גילוי מילתא בעלמא הוא דכולהו לאוי דדם הוי איסור אכילה דוקא ע): **ואימא כמים הניסכים על גבי המזבח.** לא פריך למילף שיהא דם אסור בהנאה דממילא ידעינן מלא תאכל אלא כלומר מהכא לא מצי למילף דשרי בהנאה ט:

ואבר

מסורת הש"ס

א) קדושין נח., ב) [לקמן כג:] קדושין נח. נזיר כט. ב"ק עב.], ג) חולין לג:, ד) [לקמן כג:], ה) חולין ק:, ו) ע"ז מד. יומא נח:, ז) בכת"י וד"י ליתא שכר, ח) [קדושין נז:], ט) [דברים יד], י) [לקמן כד.], כ) גי' רש"א בפרק וע"ש, ל) [בתוספתא ספ"ג], מ) שם, נ) [צ"ל בר'], ס) [וע"ע בתו' מנחות קד ד"ה הואיל], ע) [וע"ע תוס' חולין לג. ד"ה דם],

תורה אור השלם

1. עַל כֵּן לֹא יֹאכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִּיד הַנָּשֶׁה אֲשֶׁר עַל כַּף הַיָּרֵךְ עַד הַיּוֹם הַזֶּה כִּי נָגַע בְּכַף יֶרֶךְ יַעֲקֹב בְּגִיד הַנָּשֶׁה: בראשית לב לג

2. עַל כֵּן אָמַרְתִּי לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל נֶפֶשׁ מִכֶּם לֹא תֹאכַל דָּם וְהַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכְכֶם לֹא יֹאכַל דָּם: ויקרא יז יב

3. לֹא תֹּאכְלֶנּוּ עַל הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנּוּ כַּמָּיִם: דברים יב כד

4. אֲשֶׁר חֵלֶב זְבָחֵימוֹ יֹאכֵלוּ יִשְׁתּוּ יֵין נְסִיכָם יָקוּמוּ וְיַעְזְרֻכֶם יְהִי עֲלֵיכֶם סִתְרָה: דברים לב לח

מוסף רש"י

ואי אתה משליך לכלב חולין שנשחטו בעזרה. והכי משתמעי חולין מיניה, דאילו האי קרא מיירי בבשר היוצא חוץ למחיצתו, כגון עובר שהוציא את ידו בשחיטת אמו ילפינן לה מהאי קרא לאיסורא, ובשר בשדה כגון שיצא בשר חוץ למחיצתו בגלוי כשדה שאין לו מחיצה, הרי הוא כטרפה ולא תאכלו, ומיעט בסיפיה לכלב תשליכון אותו למעוטי חולין שנשחטו בעזרה, ודריש הכי אותו הוא דנאסר ביציאת מחיצה ולכלב תשליכון אותו דמותר בהנאה, ולא חולין שנשחטו בעזרה הנאסרין ע"י כניסת מחיצה, דאסורין אף בהנאה (קדושין נח.). **שולח אדם ירך לנכרי.** ואין חוששין שמא יחזור וימכרנה לישראל ויאכלנה בגידה, דכיון דשלמה היא מקומו של גיד הנשה היה ניכר אם נחטט הימנה, והלוקח מבין שלא ניטל ונוטלו (חולין צג.). **אלו ואלו.** דמים החיצונים ודמים הפנימיים ששיריהן נשפכין על יסוד מזבח החיצון והן יורדין מן היסוד לרצפה (ע"ז מד. וכעי"ז יומא נח:). **מתערבין באמה.** סילון שבעזרה היוצא לנחל קדרון (יומא שם). **לגננין.** בעלי גנות (שם) לזבל גנותיהן (ע"ז שם). **ומועלין בו.** יש בהן איסור ליהנות בלא דמים (יומא שם) לאו קרבן מעילה קאמר, דאין מעילה בדם קדשים, כדאמרינן בפרק הוציאו לו, אלא אסור ליהנות מהן אלא בדמים (ע"ז שם).

מוסף תוספות

א. דרשינן לאסור כל דבר שיצא חוץ למחיצתו וכגון הוציא העובר את ידו לחוץ

עין משפט נר מצוה

ח א מיי' פ"ב מהלכות שחיטה הלכה ב]:

ח ב מיי' פ"ח מהלכות מאכלות אסורות הל' יד סמג לאוין קלט טוש"ע י"ד סי' סה סעיף יא:

ט ג מיי' פט"ו שם הל' יז סמג שם טוש"ע שם סעיף ט:

י ד מיי' פ"ד שם הלכה יח ופ"ח הלכה ה:

יא ה מיי' פ"ח שם הל' (טו) [יד] טוש"ע שם ס"י:

יב ו מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה יא:

גליון הש"ס

גמ' ור"מ אותו אתה משליך לכלב. תמוה לי דלמא מה דאמ' ר"מ לאחד גר ואחד נכרי בין במכירה ובין בנתינה היינו לפי האמת דכתיב אותו דאי אתה משליך לכלב כל איסורין שבתור' ממילא אצטריך קרא גבי נבילה לגר אשר בשעריך להתיר נבילה בהנאה מש"ה לא אמר לדברים ככתבן כיון דלא מייתר קרא. אבל אלו לא היה כתוב אותו אדיידוק מקרא דנבילה דלא תאכל איסור הנאה משמע היינו אומרים באמת דמיתור' דקרא אתי לדברים ככתבן וצ"ע: רש"י ד"ה ור"מ. ומשום דאין מפורש בהן לאו וכו'. ק"ל הא מכל מקום נילף מקרא דלא תאכל כל תועבה דגם הנאה במשמע לר"א. וכן קשה לר"י דס"ל חולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא דלפירוש רש"י דשיטתו דאוריי' ליתסר בהנאה משום לא תאכל כל תועבה וצ"ע: תוס' ד"ה ור' שמעון וכו' שהוא במוכרו לו. עי' עירובין סד ע"ב תוס' ד"ה ולמדנו: בא"ד היכי מצי אתיא כר"י. תמוה לי הא זהו ליכא קושי' כ"כ די"ל דמתני' דירך ס"ל כר"י בזה דג"ה מותר בהנאה אבל בזה לא ס"ל כר"י דמבני יעקב נאסר. ולמאי לא האלימו קושייתם יותר דאיך ס"ל לר"י דכשהותרה נבילה היא וחלבה וגידה הותרו הא ע"כ דלגר אשר בשעריך לא קאי אגיד דהא אסור משום לפני עור וצ"ע: בא"ד א"נ חזקיה לא סבר כר"ש. עי' חולין ל"ה ע"ב תד"ה למשרי:

רבינו חננאל

ודייקינן אותו אתה משליך לכלב, פירוש זה מותר לך בהנאה, שהרי אתה משליכו לכלבך ואינך משליך שאר כל איסורין שבתורה, אלא אסורין לכלבך, ור' מאיר, אותו אתה משליך לכלב ומותר בהנאה ואינך משליך חולין שנשחטו בעזרה, וקרא בנבילה למיסר כל איסורין בהנאה הוא דאתא, ור' יהודה איסור חולין שנשחטו בעזרה אינו מן התורה. **ומותבינן לר' אבהו** הרי גיד הנשה דכתיב ביה על כן לא יאכלו והוא מותר בהנאה, דתנן שולח אדם ירך שגיד הנשה בתוכה וכו'. ושנינן קסבר ר' אבהו כשהותרה הנבלה היא וחלבה וגידה הותרה, כי הנבלה כמות שהיא בחלבה וגידה הותרה להמכר לנכרי ולהנתן לו במתנה, כיוצא בו כל חלב וכל גידים שבעולם. ואקשי' איני שהגידים הותרו בנבלה, והא תתננה ואכלה כתיב, לא הותר אלא מידי דהוא בר אכילה, וגידים לאו בני אכילה נינהו דלית בהו בנותן טעם. (איני והתנן ירך שנתבשל בה גיד הנשה וכו') ואמרינן מאן אית ליה האי סברא דאין בגידין בנותן טעם ר"ש, ר"ש הכי נמי דאוסר בהנאה, דתניא גיד הנשה מותר בהנאה דברי ר' יהודה ור' שמעון אוסר. והרי דם דכתיב לא תאכל דם ומותר בהנאה, דתנן ונמכרין לגננין לזבל ומועלין בהן. ודחינן שאני דם דאיתקש למים שנאמר על הארץ תשפכנו כמים כו'.

הגהות

ו... תוס' הרא"ש. ב. אבל שאר אומות לא. תוס' הרא"ש. ג. דכתיב ביה לא תאכלו. תוס' שאנ"ץ. ד. שדוחק לומר סבר לה כר' יהודה. שם. ה. כדמשני לעיל גבי גיד. תוס' הרא"ש. ו. הואיל ויכול לקרוש. שם. ז. א"כ קשה דר"ש אדר"ש. שם. ח. אמר עולא אמר קרא ואני נתתיו לכם שלכם הוא. שם. ט. דמצי למימר דמים דקרא לאו במים המותרים מיירי. תוס' שאנ"ץ.

ואבר מן החי לבני נח. תימה כיון דבאבר מן החי של נכרי מיירי כדאמר בפ"ק דמסכת ע"ג (דף ו:ט) ומס) מדקתני לא יושיט ולא קתני לא יתן א"כ היכי דייק דשרי בהנאה לי לאו לפני עור [א] וי"ל דכיון דבשכר היה אסור להושיט דאסור בהשתכר בהיסורי הנאה אף על גב דליעבד שכרו מותר כדמשמע בפ' בתרא דמס' ע"ז (ד' סב.) מכל מקום אסור לכתחלה [ב] ובחגם נמי אסור דמה שמחזיק לו העכו"ס טובה חשיב כמשתכר והא דאמר בסוף אלו מציאות (ב"מ לב:) גבי אם היתה טעונה יין נסך אין זקוק לה ואי אמרת נער בעלי חיים דאוריית' אמאי אין זקוק לה אע"ג דחשיב כמשתכר בהיסורי הנאה ואסור אפילו בחגם מ"מ כיון דאינו מתכוון שיחזיק לו טובה ומשום נער בעל חיים חשיב כמו [ג] לא אפשר ולא מיכוון דשרי א"ג אין זקוק לה משמע ליה אפילו שלא בפני נכרי לאין מחזיק לו טובה:

סלקא דעתך אמינא בשרו אין עורו לא. וא"ת ליתתוק מעורו [ד] ומבשרו ויש לומר דאיצטריך בשרו אע"ג דעבדיה כעין בשר [ה] ומאן דלית ליה הא דרשה בפ' שור שנגח ד' וה' (ב"ק מא.) אתא לדרשה אחרינא [ו]: **מנין** שלא יצבע. וא"ת כיון דנפקא לן דאסור בהנאה [ז] אמאי איצטריך לאסור בציעה והדלקה [ח] ואור"י דס"ד דבציעה לא חשיב הנאה דלא הוי אלא חזותא בעלמא כדאמר בהגוזל (שם קא. ושם) אהך מילתא גופא [ט] וכן הדלקה סלקא דעתך דשריא כיון דהוי דרך ביעורו [י] ולמ"ד [כ] אין שבח עצים בפת דשרי עצים בהדלקה [מ] הא דאסר קרא הכא היינו בשמן דהוי בעין כשדולק בגר אבל עצים נעשה גחלים והשלהבת בא מן הגחלים ואם תאמר אמאי איצטריך קרא גבי תרומה טמאה להתיר דדרשי' [נ] לך אלא להסיקה תחת תבשילך דהכא איצטריך קרא למיסר' ויש לומר דסלקא דעתך דנילף ממעשר הקל דאסר ביה הבער' דכתיב לא בערתי ממנו כדאמר בפ' במה מדליקין (שבת כה. ושם) ומה מעשר הקל אמרה תורה וכו':

לכם למ"ל לברתניא. הקשה הר"י מקורבל אמאי איצטריך ג' ערלים ליכתוב תרי ערלים לציעה והדלקה ועל כרחך אתי' לכם לנטוע לרבים דאי להיתר הדלקה אתא לא לכתוב לכם ולא חד מהנך ערלים ונאסור מלא יאכל הנאה ומחד ערלים לציעה והדלקה אין קרא לאסור ואין לומר דמלא יאכל משמע לאסור אפילו לציעה והדלקה ואי הוה כתיב לא יאכל וחד ערלים הוה אסרינן מלא יאכל כל הנאה וערלים לשום דרשה והא דמצרכי' קראי לציעה והדלקה היינו משום דכתב לכם דלכם משמע להתיר כל הנאה ולהכי אי הוה כתיב תרי ערלים ולכם הוה אסרינן הדלקה אי אפשר לומר כן דמלא יאכל לא שמעינן לציעה דהא חזותא בעלמ' הוא כדאמר בהגוזל (ב"ק קא. ושם):

נטוע

ולחזקיה למאי הלכתא איתקש דם למים לכדר' חייא בר אבא דאמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן [ל]מנין לדם קדשים שאינו מכשיר שנאמר [1] לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמים דם שנשפך כמים מכשיר שאינו נשפך כמים אינו מכשיר והרי אבר מן החי דכתיב [2] לא תאכל הנפש עם הבשר ותניא [3] רבי נתן אומר [א]מנין שלא יושיט אדם כוס יין לנזיר ואבר מן החי לבני נח ת"ל [3] ולפני עור לא תתן מכשול הא לכלבים שרי שאני אבר מן החי דאיתקש לדם דכתיב [2] רק חזק לבלתי אכול הדם כי הדם הוא הנפש ולחזקיה למאי הלכתא איתקש אבר מן החי לדם אמר לך דם הוא דאיתקש לאבר מן החי מה אבר מן החי אסור אף דם מן החי אסור ואי זה [3] זה דם הקזה שהנפש יוצאה בו והרי שור הנסקל דרחמנא אמר [4] לא יאכל את בשרו [3] ותניא [3] ממשמע שנאמר [4] סקול יסקל השור איני יודע שהיא נבלה ונבלה אסורה באכילה ומה ת"ל לא יאכל מגיד לך הכתוב שאם שחטו לאחר שנגמר (את) דינו אסור אין לי אלא באכילה בהנאה מנין ת"ל [4] ובעל השור נקי מאי משמע שמעון בן זומא אומר כאדם שאומר לחבירו יצא פלוני נקי מנכסיו ואין לו בהם הנאה של כלום טעמא דכתב ובעל השור נקי דאי מלא יאכל איסור אכילה משמע איסור הנאה לא משמע לעולם לא יאכל איסור אכילה ואיסור הנאה משמע ובעל השור נקי להנאת עורו הוא דאתא ואיצטריך ס"ד אמינא לא יאכל את בשרו כתיב בשרו אין עורו לא קמ"ל ולהנך תנאי דמפקי ליה להאי קרא לדרשה אחרינא לחצי כופר ולדמי וולדות הנאת עורו מנא להו נפקא להו מאת בשרו את הטפל לבשרו ואידך [7] את לא דריש [ה]כדתניא שמעון העמסוני ואמרי לה נחמיה העמסוני [ו]היה דורש כל אתים שבתורה כיון שהגיע [5] לאת ה' אלהיך תירא פירש אמרו לו תלמידיו רבי כל אתים שדרשת מה תהא עליהן אמר להם כשם שקבלתי שכר על הדרישה כך אני מקבל שכר על הפרישה עד שבא ר"ע ודרש את ה' אלהיך תירא לרבות תלמידי חכמים והרי ערלה דרחמנא אמר [6] ערלים לא יאכל ותניא [ז] ערלים לא יאכל אין לי אלא איסור אכילה [ד]מנין שלא יהנה ממנו שלא יצבע בו ולא ידליק בו את הנר ת"ל וערלתם ערלתו ערלים לא יאכל לרבות את כולם טעמא דכתב רחמנא וערלתם ערלתו ערלים הא לאו הכי הוה אמינא איסור אכילה משמע איסור הנאה לא משמע לעולם לא יאכל משמע בין איסור אכילה בין איסור הנאה ושאני התם דכתיב לכם ואצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל וכתב לכם שלכם יהא קמשמע לן ואלא השתא דכתיבי הנך קראי לכם למה לי לכדתניא [ה]לכם לרבות את הנטוע לרבים

ולחזקיה דאמר לעיל [כא:] איסור הנאה דחמץ מלא יאכל הא לא תאכל ולא תאכלו לא משמע ליה הנאה: **למאי הלכתא איתקש דם למים.** למשרייה בהנאה ומהיכא מתיבי לך דיתסרו. ומנבילה לא אותביניה לחזקיה למאי איצטריך קרא למשרייה דאי כר' יהודה סבר לדברים ככתבן הוא דאתא ואי כר"מ סבר לה איצטריך להקדיש נתינה דגר למכירה דנכרי: **לא תאכל הנפש עם הבשר.** בעוד שהנפש בו: בני נח נאסר להם אבר מן החי [ה] דכתיב (בראשית ט) אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו: **לפני עור.** אלמא לא מיתסר אלא משום לפני עור לא תתן מכשול אבל בהנאה אחריתי כגון לכלב שרי: **לבלתי אכול הדם.** סיפיה דקרא לא תאכל הנפש וגו': **מה אבר מן החי אסור.** באיסור האמור בו אף דם מן החי אסו' באיסו' האמור בו כלומר כרת משום דם גמור מהו דתימא רק חזק לבלתי אכול הדם אוזנחת מבקרך ומלאך דכתיב לעיל קאי ודם זביחה הוא דאסור אבל דם הקזה מותר: **ואיזה זה.** כלומר על איזה דם מן החי אסור משום דם הא דם הנפש כתיב על דם הקזה של בהמה שהנפש יוצאה בו. יש ד' מיני דמים בהיקז כדאמרינן בכריתות (דף כב.) בתחלה שותת ונבסוף מקלח ואח"כ משחיר וסופו שותת יש מהן שאין הנשמה יוצאה בו ויש מהן שהנשמה יוצאה בו והתם תניא איזהו דם היקז שהנשמה יוצאה בו כל זמן שמקלח כו': **שאם שחטו כו'.** והכי אמר קרא סקול יסקל השור ואי לא סקלו אעפ"כ לא יאכל את בשרו: **איסור הנאה לא משמע.** וקשיא אפילו לחזקיה וכ"ש לרבי אבהו: **ולהנך תנאי.** דבב"ק פ' שור שנגח (דף מא: ומב.) דמפקי ליה להאי נקי לדרשה אחרינא לאשמעי' דתם פטור מחלי כופר דקאמר נקי מחלי כופר אם המית אינו דאילו מועד משלם כופר אם תם והתם אפי' חלי כופר לא משלם ואיכא דמפיק ליה לדמי וולדות אם נגח אשה הרה ויצאו ילדיה: **ואידך.** דנפקא ליה הנאת עור מנקי: **אם לא דרש.** לריבויא דסבר לה כשמעון העמסוני שפירש כל אתים שבתורה לרבות כיון שהגיע לאת ה' אלהיך תירא אמר מה ארבה לירא עמו פירש מכולן וחזר בו מכל ריבויין שדרש דמדהא לאו לרבויי אתא כולהו נמי לאו לרבויי אתו: **לרבות תלמידי חכמים.** שיהא מורא רבך כמורא שמים: **ולא יצבע בו.** כגון בקליפי אגוזים שהשומר אסור משום ערלה כפרי עצמו: **ולא ידליק בו אם הנר.** כגון בשמן של ערלה: **והשתא דכתיבי הני קראי.** לאסריה: **לכם.** דמשמע התירא למאי אתא: לרבים

ג) חולין [לג.] לו: לעיל טז. [כ.], **ד)** ע"ז ז:, **ה)** ב"ק מא. קדושין עו:, **ו)** [תוספתא יב.], **ז)** ב"ק מא: קדושין מ. בכורות ו: [ע"ש], **ח)** [קדושין עו. מזיל סה: סוטה י. ב"ק מא: מנחות יא: בכורות ו: נדה לה.], **ט)** קדושין עו: ב"ק קא., **י)** [סנהדרין עו.], **כ)** [ע"ש בתוס' ד"ה מנין], **מ)** [לקמן כה:], **נ)** [בע"ז לד:], **ס)** [לקמן כו:], **מ)** [שבת כה.],

מוסף רש"י

שאינו מכשיר. אם נפל על חזרעים (חולין לג.). **דם שנשפך כמים.** דם חולין שאין חשין לקבלו בכלי, מכשיר. דאיתקש לגמים, אבל דם קדשים מתקבל בכלי ולריך ממנו למזבח ואינו נשפך לגיבוד כמים אינו מכשיר, דלא איתקש לגמים (לעיל סז.). **שלא יושיט אדם כוס יין לנזיר.** שמא יבא לשתותו (ע"ז ו:). **ואבר** מן החי לבני נח. לפי שנאסר לזן, דכתיב אך בשר וגו' (שם). **איני יודע שהיא נבלה.** הואיל וסקלו, ונבלה כבר למדנו מלא תאכלו כל נבלה שאסורה באכילה (קדושין נו:). **מגיד שאם שחטו כו'.** ותרתי אשמועינן קרא, סקול יסקל השור ואם נשחט לא יאכל (שם). **לאחר שנגמר דינו.** דהכי משמע קרא משבא שור לידי סקילה יסקל ושוב לא יאכל את בשרו (ב"ק מא.). **נקי מנכסיו.** חסר (נדה לא:). **לחצי כופר.** שאם הרג את האדם נקי מחלי כופר, ואע"ג דמועד משלם כופר שלם לא אמרינן תם שלם חלי כופר כי היכי דגבי מזקין משלם חלי מזק (קדושין נו:). **ולדמי ולדות.** אם נגף אשה הרה ויצאו ילדיה אינו משלם דמי ולדות נגעל כמו שהאדם העוגף משלם, דכתיב (שמות כא) עונש יענש (קדושין שם). **היה דורש כל אתים שבתורה.** לריבויא (שם) אתין ונמין ריבויין (ב"ק מא:). **שהגיע לאת ה' אלהיך תירא.** לא ידע מה לרבות (שם). **פירש.** מכל דרשות שדרש, דכל אתין באין לרבות וזה אין מה לרבות בו (בכורות ו:) שיבא לרבות שום דבר להשוותו למורא המקום (קדושין נז:). **מנין שלא יהנה ממנו.** כגון שלא יצטבע בו בפרי הבאוי לגאוזין, ושומר לפירי אסור כפירי (קדושין נו:). **ולא ידליק בו את הנר.** כגון מן השמן (שם).

מוסף תוספות

א. דמה הנאה יש לו במה שמושיט לגוי אבר מן החי של עצמו. תוס' הרא"ש. **ב.** מדאורייתא. תוס' שאנ"ן. **ג.** [פי'] מבעל השור נקי. שם. **ד.** ח"ל רש"י שם. אע"ג דעבדיה כעין בשר שחוטה בהכשר. ועיי"ש. **ה.** מחד רבוייא. תוס' ר"פ. **ו.** דכל הני בכלל לא יהנה הן. שם. **ז.** ז"ל הגמרא שם. אמר רבא הנאה הנראה לעינים אסרה תורה דתניא וכו' מנין שלא יהנה ממנו ולא יצבע בו וכו'. **ח.** דסד"א הואיל והשמן מתבער בהדלקתו יהא מותר ליהנות ממנו בשעת ביעורו קמ"ל. מי' הר"ן. **ט.** נ"ל. וא"ת והיכי אמרינן הכא דהנאת כילוי אסירא, והא אמרינן וכו' דלרבנן דאמרי אין שבח עצים בפת לא משכחת לה עצים דאיסורא דאסירי אלא בשרשיפא וי"ל וכו'. שם. **י.** [ו]משמע דאי לאו קרא שריא. תוס' ר"פ.

לרבים רבי יהודה אומר להוציא את הנטוע לרבים מאי טעמא דתנא קמא דכתיב [1]ונטעתם ליחיד משמע לרבים לא משמע כתב רחמנא לכם להביא את הנטוע לרבים ורבי יהודה ונטעתם משמע בין לרבים בין ליחיד ולכם בין יחיד בין רבים משמע הוי רבוי [א]אחר רבוי ואין רבוי אחר רבוי אלא למעט והרי תרומה דרחמנא אמר [2]וכל זר לא יאכל קדש ותנן [ג][א]מערבין לנזיר ביין ולישראל בתרומה אמר רב פפא שאני התם דאמר קרא [3]תרומתכם שלכם תהא ואידך תרומתכם דכל ישראל קאמר והרי נזיר דרחמנא אמר [4]מחרצנים ועד זג לא יאכל ותנן מערבין לנזיר ביין אמר מר זוטרא שאני התם דאמר קרא נזרו שלו יהא רב אשי אמר [5]קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו [ג][ב]גידולו קדוש ואין דבר אחר קדוש מידי ואין דבר אחר כתיב אלא מחוורתא כדמר זוטרא והרי חדש דרחמנא אמר [6]לחם וקלי וכרמל לא תאכלו עד עצם היום הזה ותנן [ד][ג]קוצר לשחת ומאכיל לבהמה אמר רב שמעיה שאני התם דאמר קרא [7]קצירכם קצירכם שלכם יהא ואידך קצירכם דכל ישראל משמע והרי שרצים דרחמנא אמר [8]שקץ הוא לא יאכל ותנן [ה][ד]ציידי חיה ועופות ודגים שנזדמנו להם מינין טמאין מותרין למוכרן לנכרים שאני התם דאמר קרא [9]לכם שלכם יהא אי הכי אפי' לכתחלה נמי שאני הכא דאמר קרא יהיו בהוייתן יהו ולחזקיה למה לי למיכתב לא יאכל ומייתי לכם למישרייה לא לכתוב רחמנא לא יאכל ולא בעי לכם אמר לך חזקיה טעמא דידי נמי מהכא והרי חמץ דרחמנא אמר לא יאכל חמץ ותניא [ו]ר' יוסי הגלילי אומר [ט]תמה על עצמך היאך חמץ אסור בהנאה כל שבעה שאני התם דאמר קרא [10]ולא יראה לך שאור שלך יהא ורבנן [ז]שלך אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה ואידך תרי לך כתיבי ואידך חד בנכרי שכיבשתו וחד בנכרי שלא כיבשתו ואידך תלתא לך כתיבי ואידך חד בשאור וחד בחמץ וצריכי לימא כתנאי [ח][11]יעשה לכל מלאכה מה ת"ל לכל מלאכה שיכול למלאכת גבוה יהא מותר למלאכת הדיוט יהא אסור תלמוד לומר לכל מלאכה דברי רבי יוסי הגלילי רבי עקיבא אומר שיכול למלאכת הדיוט יהא טהור למלאכת גבוה יהא טמא תלמוד לומר לכל מלאכה ורבי יוסי הגלילי לטומאה ולטהרה לא איצטריך קרא כי איצטריך קרא לאיסור ולהיתר ורבי עקיבא איסור והיתר לא צריך קרא כי איצטריך קרא לטומאה ולטהרה
מאי

לרבים. לצורך רבים כגון באמצע[ט] הדרך לכל עובר: **ונטעתם ליחיד משמע.** דאין דרך רבים לנטוע ולכל חד וחד קאמר ונטעתם: **מערבין לנזיר.** עירובי תחומין ביין אע"פ שסעודה שאינה ראויה לו היא הואיל ואי מתשיל אנזירותיה שריא ליה מערבין. וכן לישראל בתרומה דאי בעי מיתשיל עליה דתרומת טעות אינה תרומה והדרא לטיבלה והדר מפריש עלה מינה ובה: **תרומתכם.** ונחשב לכם תרומתכם ובתרומת מעשר דמפרשי לוים כתיב ותרומה גדולה איתקש בההוא קרא כדכתיב כדגן מן הגורן דהיינו תרומה גדולה: **ואידך.** חזקיה דאמר לא תאכלו לא משמע הנאה האי תרומתכם לאו למישרי הנאה אתא אלא תרומתכם דכל ישראל קאמר ואורחיה דקרא לאישתעויי הכי. ישראל לאו דוקא דהא בלוים כתיב: **גידולו.** שיער שלו אסור בהנאה וטעון שריפה כדכתיב[י] ונתן על האש אשר תחת זבח השלמים: **מידי ואין דבר אחר כתיב.** דילמא גידולו והוא הדין לדבר אחר דמאי מיעוט כתב הכא: **חדש.** לפני העומר: **קוצר לשחת.** אע"ג דכתיב עומר ראשית קצירכם אל הכהן[כ] דמשמע דאסור לקצור לפני העומר מותר לקצור לשחת כשהוא עשב דלאו קציר הוא: **ומאכיל לבהמה.** אף חיטין גמורין על ידי קיטוף. מכל מקום חדש מותר בהנאה: **ואידך.** חזקיה דלא נפקא ליה הנאה מלא תאכלו ולא איצטריך קצירכם למישרי אמר לך קצירכם דכל ישראל קאמר ואורחיה דקרא לאישתעויי הכי: **שנזדמנו.** דווקא שנזדמנו דלא מצרכינן להו להפקירן אבל לכתחלה אסור לחזר אחריהן כדתנן התם במס' שביעית (פ"ז מ"ג) אין עושין סחורה לא בנבילות וטריפות ולא בשקצים ורמשים: **יהיו.** ושקץ יהיו לכם: **ולחזקיה למה לי למכתב לא יאכל ומייתי לכם למישרייה.** בשלמא לרבי אבהו לא מצינו לאקשויי בכל הנך דכתיב בהו לא תאכל והדר כתיב בו היתר הנאה דאיצטריך לא תאכלו לאכילה ואיצטריך היתירא להנאה אלא לחזקיה כיון דסוף סוף שרי ליה רחמנא בהנאה למה לי קרא דשני בדיבורא וכתב לא יאכל דמשמע הנאה ואיצטריך לכם למישרייה בהנאה ליכתוב לא תאכל ותו לא איצטריך לכם: **טעמא דידי.** דאמינא לא יאכל משמע הנאה מהא נפקא לי (א) ואי לאו האי קרא דכתיב לא יאכל ותו כתב לכם למישרייה לא הוה ידענא דלא יאכל איסור הנאה הוא וכל הנך קראי דהיתר הנאה דכתיבי גבי לא תאכל הא דרשינהו חזקיה למילתא אחרינא כדאמרן לעיל תרומתכם קצירכם דכל ישראל: **תמה על עצמך היאך נאסר חמץ בהנאה.** דס"ל מותר בהנאה כל שבעה וכ"ש לאחר הפסח ופליגא דרבי יהודה דאמר חמץ שעבר עליו הפסח אסור בהנאה לקמן בפירקין (דף כח:): **תלתא לך כתיבי.** לא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאור בכל גבולך [שמות יג] ועוד קרא אחרינא ולא יראה לך שאור בכל גבולך שבעת ימים [דברים טז]: **ולריכי.** דאי כתב שאור משום דחימוצו קשה אבל חמץ אימא מותר ואי כתב חמץ משום דראוי לאכילה אבל שאור דלא אתי למיכליה אימא לא עבר עליה הכי מפרש להו בפ"ק דבילה (דף ז:): **נימא כתנאי.** לא תאכל דרבי אבהו: יעשה למלאכה הוה מצי למיכתב גבי חלב דנבילה: **שיכול.** אי לא הוה כתב לכל הוה אמינא למלאכת גבוה יהא מותר אם צריך למשוח ממנו עורות למלאכת בדק הבית יהא מותר דהא מישתרי חלב באכילה לגבי גבוה למזבח אבל למלאכת הדיוט יהא אסור שהרי נאמר בו לא תאכלו [ויקרא ג] ואיסור הנאה במשמע ת"ל לכל מלאכה: **רבי עקיבא אומר כו'.** כלומר לא הוצרך הכתוב להתיר דלא הוה ס"ד לאיסור ולא בא אלא לטהרו מכלל טומאת הבשר ולומר שאין חלב בכלל נבילה ואינו חושש לטומאה אלא מותר לישתמש טהרות בעור המשוח בחלב נבילה ואם לא ריבה לכל מלאכה הייתי אומר למלאכת הדיוט להשתמש בו חולין יהא טהור אבל למלאכת גבוה להשתמש קדשים יהא טמא:
חלבה

נטוע לרבים. ברה"י לצורך רבים ולא כמו שפ"ה באמצע הדרך דקתני במסכת ערלה (פ"א מ"ב) הנוטע לרבים חייב ורבי יהודה פוטר והדר קתני הנוטע ברה"ר והנכרי שנטע והגזלן כו' מדקתני בתרי בבי ש"מ תרי מילי נינהו:

מערבין לנזיר ביין. בפ' בכל מערבין (עירובין כח.) מפרש טעמא משום דאע"ג דלא חזי להאי חזי להאי ולא פריך הכא אליבא דמ"ד (שם דף לא.) אין מערבין אלא לדבר מצוה[א] ומצות לאו ליהנות ניתנו:

נזרו שלו יהא. תימה לחזקיה נזרו למאי אתא ואית ספרים דגרסינן על נזרו מגלח[ט] ואינו מגלח על נזירות אביו:

קוצר לשחת ומאכיל לבהמה. אף על גב דהא דקוצר לשחת היינו דווקא לבהמה כדמוכח במנחות בפ' רבי ישמעאל (ד' עא:) מ"מ ומאכיל לבהמה לא משמע ליה דקאי אקוצר לשחת דא"כ לא פריך מידי דחדש שאסר הכתוב היינו תבואה גמורה אלא מאכיל לבהמה היינו אפילו חיטין גמורין ועל ידי קיטוף כפ"ה ועוד דקתני סיפא רבי שמעון אומר יקצור ויאכל אף משהביא שליש[ו]:

קצירכם שלכם יהא. תימה לרשב"א מנ"ל דאתא להכי הא איצטריך לכדדרשינן במנחות בפרק ר' ישמעאל (דף עב. ושם) קצירכם ולא קציר מצוה וחזקיה נמי לישני הכי וי"ל מדלא כתב ראשית קציר והוי מצי למיכתב קצירך וכתב קצירכם שמע מינה תרתי:

אמר קרא יהיו בהוייתן יהו. וא"ת א"כ סוסים וחמורים היכי זבנינן וי"ל דבמידי דאכילה מיירי דווקא ובירושלמי דמסכת שביעית ספ"ח[ב] פריך והרי חמור וגמל ומשני למלאכתן הן גדילים וא"ת דאמרי' במרובה (ב"ק פב: ושם) אסור לישראל לגדל חזירים[ג] תיפוק ליה דמדאורייתא אסור וי"ל דנפקא מינה למיקם בארור[ד] אי נמי הא דאסור מדאורייתא היינו להשתכר ולמכור לנכרי לאכול אבל להשתכר בשומנן או בעורן לא או שמגדל שלא למכור אלא למשוח ולהדליק[ה] אפילו הכי בחזירים אסור א"נ בנזדמנו לו כגון שנפלו בירושה[ו] אין לגדלן[ז]:

שאני התם דאמר קרא לא יראה לך. תימה דליכתב לא יאכל לחזקיה ולא בעי לך:
ומה

מסורת הש"ס

א) [ב"ק מה:], ב) עירובין כו: [כח.], ג) קדושין נז:, ד) מנחות עא., ה) שביעית [פ"ז מ"ד], ו) [לקמן כח: לב.], ז) [לעיל ה: וש"נ], ח) [עי' תוס' לעיל כב. ד"ה ור' שמעון], ט) בס"א: באמצע, י) [במדבר ו], כ) [ויקרא כג], ל) [ועי' תוספות מנחות עא: ד"ה אימור],

תורה אור השלם

1. וְכִי תָבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ וּנְטַעְתֶּם כָּל עֵץ מַאֲכָל וַעֲרַלְתֶּם עָרְלָתוֹ אֶת פִּרְיוֹ שָׁלֹשׁ שָׁנִים יִהְיֶה לָכֶם עֲרֵלִים לֹא יֵאָכֵל: ויקרא יט כג
2. וְכָל זָר לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ תּוֹשַׁב כֹּהֵן וְשָׂכִיר לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ: ויקרא כב י
3. וְנֶחְשַׁב לָכֶם תְּרוּמַתְכֶם כַּדָּגָן מִן הַגֹּרֶן וְכַמְלֵאָה מִן הַיָּקֶב: במדבר יח כז
4. כֹּל יְמֵי נִזְרוֹ מִכֹּל אֲשֶׁר יֵעָשֶׂה מִגֶּפֶן הַיַּיִן מֵחַרְצַנִּים וְעַד זָג לֹא יֹאכֵל: במדבר ו ד
5. כָּל יְמֵי נֶדֶר נִזְרוֹ תַּעַר לֹא יַעֲבֹר עַל רֹאשׁוֹ עַד מְלֹאת הַיָּמִם אֲשֶׁר יַזִּיר לַייָ קָדֹשׁ יִהְיֶה גַּדֵּל פֶּרַע שְׂעַר רֹאשׁוֹ: במדבר ו ה
6. וְלֶחֶם וְקָלִי וְכַרְמֶל לֹא תֹאכְלוּ עַד עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה עַד הֲבִיאֲכֶם אֶת קָרְבַּן אֱלֹהֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מֹשְׁבֹתֵיכֶם: ויקרא כג יד
7. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם וּקְצַרְתֶּם אֶת קְצִירָהּ וַהֲבֵאתֶם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל הַכֹּהֵן: ויקרא כג י
8. וְכָל הַשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל הָאָרֶץ שֶׁקֶץ הוּא לֹא יֵאָכֵל: ויקרא יא מא
9. וְשֶׁקֶץ יִהְיוּ לָכֶם מִבְּשָׂרָם לֹא תֹאכֵלוּ וְאֶת נִבְלָתָם תְּשַׁקֵּצוּ: ויקרא יא יא
10. מַצּוֹת יֵאָכֵל אֵת שִׁבְעַת הַיָּמִים וְלֹא יֵרָאֶה לְךָ חָמֵץ וְלֹא יֵרָאֶה לְךָ שְׂאֹר בְּכָל גְּבֻלֶךָ: שמות יג ז
11. וְחֵלֶב נְבֵלָה וְחֵלֶב טְרֵפָה יֵעָשֶׂה לְכָל מְלָאכָה וְאָכֹל לֹא תֹאכְלֻהוּ: ויקרא ז כד

גליון הש"ס

גמ' תמה על עצמך היאך חמץ. היינו היאך אתה אומר חמץ אסור בהנאה וכן תמה על עצמך האיך חופפת בנדה סח ע"א תוס' שם ד"ה כך אמרו בספ"ה: תוס' ד"ה נזרו. ואינו מגלח על נזירות אביו. ק"ל הא לר"י ור"מ דס"ל בספ"ד דנזיר דבכל ענין מגלח על נזירות אביו א"כ יהא מוכח מדאיצטריך נזרו דלא יאכל איסור הנאה במשמע וא"כ איך אמרי' דא"ב חולין שנשחטו בעזרה לר"י ול"ע:

מוסף תוספות

א. [ו]א"כ מאי הנאה אית להו. תוס' ר"פ. ב. טמאים הם לכם ומה ת"ל טמאים יהיו לכם אלא א' איסור אכילה וא' איסור הנאה כל דבר שאיסורו דבר תורה אסור לעשות בו סחורה וכו'. תוס' שאנ"ץ. ג. משום דקם ליה בארור. תוס' ר"פ. ד. כדאמר ארור בו שבועה בו קללה בו נידוי. תוס' שאנ"ץ. ה. דהא דאסור לעשות בהן סחורה היינו דוקא בדבר העומד לאכילה. תוס' ר"פ. ו. מאביו גוי או גר שנתגייר. שם. ז. וצריך למוכרם לאלתר ולא יגדלם עד שיוכל למכרם בשוויים. תוס' הרא"ש.

עין משפט נר מצוה

יח א מיי' פ"א מהלכות עירובין הל' יד סמג עשין דרבנן א טוש"ע או"ח סי' שפו סעיף ח:
ב [מיי' פ"ו מהל' נזירות הל' יד]
יט ג מיי' פ"ז מהלכות תמידין הלכה טו:
כ ד מיי' פ"ח מהלכות מאכלות אסורות הל' יז סמג לאוין קלט טוש"ע י"ד סימן קיז:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה טעמא דידי וכו' דאי לאו:

מוסף רש"י

מערבין לנזיר. עירובי תחומין, ביין. ואף על גב דלא חזי לדידיה חזי לאחריני וכיון דמזונא הוא גבי אחריני שרו ליה רבנן (עירובין כו:). ולישראל בתרומה. דהא חזיא לכהן (שם). תמה על עצמך וכו'. דאפילו בתוך המועד קאמר דמותר בהנאה וקא מתמה אהני דאסרי (לקמן כח:). אבל אתה רואה של אחרים. בגבולין של אחרים, כגון נכרי, ושל גבוה. אם הקדישם לבדק הבית (לעיל ה:).

רבינו חננאל

והרי תרומה קשיא לר' אבהו דכתיב וכל זר לא יאכל קדש, ותנן מערבין לנזיר ביין ולישראל בתרומה. ושנינן שאני התם דכתיב תרומתכם שלכם תהא. והרי נזיר דכתיב מחרצנים ועד זג לא יאכל, ותנן מערבין לנזיר ביין. ושנינן שאני התם דכתיב נזרו, נזרו שלו יהא כו'. והרי חדש דכתיב ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו ותנן קוצר לשחת ומאכיל לבהמה, והנה בזמן איסור אכילתו מאכיל לבהמתו, הא מותר בהנאה. ושנינן שאני התם דכתיב קצירכם שלכם יהא, בא להתירו בהנאה. והרי שרצים דכתיב בהו וכל השרץ השורץ על הארץ שקץ הוא לא יאכל, ותנן בשביעית פ"ז ציידי חיה עופות ודגים שנתמנו להם מינין טמאין מותר למכרן וקשיא לתרוייהו. ושנינן שאני התם דכתיב לכם להתירן בהנאה. אי הכי אפילו לכתחלה יהו מותרין לצודן וליהנות מהן אמאי תאני שנתמנו דאיעבד (אפילו לכתחלה יהיו מותרין לצודן). ודחינן אמר קרא שקץ הוא בהוייתו יהא כלומר באיסורו יהא. ואקשינן לחזקיה למה לי למכתב בשרצים לא יאכל, דמשמע אפילו איסור הנאה, והוצרך לכתוב לכם להתירן בהנאה, היה כותב ולא יאכל ולא יכתוב לכם להתיר, ואנא ידענא דכל היכא דכתיב לא יאכל מותר בהנאה. ואמר חזקיה אדרבה טעמא דידי מהכא, מדאצטריך קרא למכתב לכם להתירו בהנאה, ש"מ דכל היכא דכתיב לא יאכטל אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה משמע. והרי חמץ דכתיב ולא יאכל חמץ, ואמר ר' יוסי הגלילי תמה על עצמך היאך חמץ אסור בהנאה כל שבעה. ודחינן שאני התם דכתיב לך שלך יהא כו'. נימא כתנאי וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה, מה ת"ל לכל מלאכה, ר' יוסי הגלילי אומר בין למלאכת גבוה בין למלאכת הדיוט מותר שנאמר לכל מלאכה. ר' עקיבא אומר שיכול למלאכת הדיוט הוא טהור למלאכת גבוה יהא טמא, ת"ל לכל מלאכה יהא טהור, אם לגבוה הוא טהור (א) קל וחומר להדיוט.

א) [נראה דחסר כאן איזה תיבות ואולי דקאי על הא דאמרינן ור"י הגלילי לטומאה לא איצטריך קרא ודו"ק.]